

ani při výsledku znalců, ani slyšenými znalci nebo jinak. Ba ani po výsledku znalců nebylo nikým a ničím třeba jen naznačeno, že bylo některým úsudkem, předpokladem anebo jiným projevem znalců ve smyslu právě uvedeném úřední tajemství skutečně porušeno. To netvrdí ani stížnost. Chce-li snad předpokladem výtky nahoře uvedené naznačiti, že úřední tajemství bylo porušeno tím, že znalci opřeli úsudek o vyzvědačské povaze B-a i poukazem na vlastní zkušenost (poznatky), stačí jí připomenouti, že poměr úředního tajemství k vědomí o určité skutečnosti a k prameni tohoto vědění nemusí býti stejný; stát nemusí mít zájem na tom, by zůstalo zatajeno, že úřad o určité skutečnosti ví, třebaže má závažný zájem, by nebylo vyjeveno, kterou cestou a kterými prostředky, po případě od kterých osob se o skutečnosti té dověděl, takže nelze z toho, že znalci odepřeli sdělit, odkud co vědí, usouditi na to, že oním sdělením porušili úřední tajemství. Podle toho, co uvedeno, neměl nalézací soud v souzené trestní věci ni nejmenší příčiny k předpokladům, z nichž by byl mohl souditi, že svědecký výslech osob, jež pověřil úkolem znalců, byl nepřipustný bez předchozího svolení povolaného k tomu činitele. Proto mohl je ustanoviti znalci a použiti jejich posudku, nálezu a jinakých projevů jako průvodního prostředku, aniž porušil ustanovení § 120 (151) tr. ř. a zatížil rozsudek jím vyнесенý zmatkem čís. 3 § 281 tr. ř.

Čís. 4599.

Předsevzal-li pojištěnec listivé jednání v úmyslu, by pojišťovnu poškodil, a podařilo-li se mu skutečně uvést ji v omyl o tom, že u něho nastal případ krytý pojišťovací smlouvou (zástupce pojišťovny zjišťoval škodu), jde o dokonaný podvod a nezáleží na tom, že pojišťovna teprve potom (po upozornění četnictvem) prohlásila, že od smlouvy ustupuje.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1933, Zm I 602/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 9. května 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce — čís. 9 a) § 281 tr. ř. — namítá zmateční stížnost, že jde o poměr civilní, najmě poukazujíc na to, že pojišťovna neodmítla vyplatiti obžalovanému pojištěnou částku snad z důvodu, že krádež vloupáním nebyla spáchána a byla jen předstírána, nýbrž proto, že obžalovaný, uzavíraje smlouvu, nesprávně a neúplně zodpověděl otázku o závažných okolnostech nebezpečí, kterážto okolnost opravňuje společnost upustiti od smlouvy podle § 6 pojišťovacích podmínek.

Než zmateční stížnost přehlíží, že civilní spor o výplatu pojistného byl podle § 191 c. ř. s. přerušen až do skončení trestního řízení, poněvadž právě za civilního sporu vzniklo proti žalobci (a nyní obžalovanému) podezření, že krádež vloupáním předstíral v úmyslu, by pojišťovnu poškodil a že skutečnost, z jakého důvodu pojišťovna odmítla vyplatiti pojištěnou částku a dala podnět civilnímu sporu, nemá o sobě význam pro posouzení trestnosti jednání obžalovaného. V tomto směru jest totiž uvážiti, že se tresce jako dokonaný podvod již Istivé jednání, kterým měla být způsobena podle úmyslu pachatele škoda, aniž se vyžaduje, by skutečně škoda vznikla. Jde tu o obdobný případ, jako při pokusu trestného činu podle § 8 tr. zák. Beztrestný pokud se týče nemožný je pokus jen, bylo-li použito k dosažení cíle prostředku naprosto a bezvýjimečně in abstracto nezpůsobilého, nebo nebylo-li tu vůbec předmětu, proti němuž trestné jednání směřovalo, nebo byl-li tu sice předmět, avšak naprosto nezpůsobilý. Posuzuje-li se případ obžalovaného, jak je třeba při správném výkladu zákona, podle doby spáchání činu, byla tu v době činu platná smlouva pojišťovací, od níž pojišťovna v té době odstoupiti ani nepomýšlela. Předsevzal-li tedy ozžalovaný Istivé jednání v úmyslu, by pojišťovnu poškodil, a podařilo-li se mu pojišťovnu skutečně uvésti v omyl o tom, že u něho nastal škodný případ krytý pojišťovací smlouvou, byly pro tuto dobu splněny veškeré náležitosti skutkové podstaty zločinu podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., neboť soud zjišťuje, že zástupce pojišťovny, jsa uveden v omyl jednáním obžalovaného, zjišťoval škodu a jednal s ním o výši škody. Těmito úvahami jsou kryty způsobem zákona hovícím veškeré složky skutkové podstaty zločinu § 197 tr. zák., a je pro posouzení viny obžalovaného lhostejno, že pojišťovna teprve po tom, a to, jak nalézací soud zjišťuje, po upozornění četnictvem a počínajíc si obezřetně, prohlásila dne 17. května 1929, že od pojišťovací smlouvy odstupuje na základě článku 6 všeobecných pojišťovacích podmínek.

Čís. 4600.

Spolupachatelství zločinu veřejného násilí podle § 98 a), b) tr. zák.

Rozlišení skutečného násilí podle § 98 a) tr. zák. od zlého nakládání (způsobení újmy na těle) ve smyslu § 1 zák. o útisku.

Pojem »trapný stav« po rozumu § 100 tr. zák.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1933, Zm II 384/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 25. září 1931, jímž byli stěžovatelé uznáni vinými zločinem vydírání podle § 98 a) tr. zák. a František P. kromě toho též podle § 98 b) tr. zák. mimo jiné z těchto